

om, at den tidligere Krigsminister tydelig gav til Kende, netop paa det Tidspunkt, da den foreløbige Betænkning var udarbejdet og forelaa i Udvalget, at hvis han kunde gennemføre Underofficerernes Lønningslov og Feltkanonerne, saa vilde han blive. Det samme gentog sig det andet Aar, da der var Tale om et Ministerskifte, da erklærede han, at han kunde træde ind i det ny Kabinet, som var under Overvejelse, naar han kunde faa disse to Ting førte igennem. Enten nu det ærede Medlem kan lide det eller ej, maa jeg dog gøre ham opmærksom paa, at naar Stillingen er den, at der sidder et Ministerium, som lægger sig paa tværs af de Krav, der bæres frem fra den almindelige Befolknings Side, og hvis vedvarende Eksistens er ikke blot en Standsning af alt frugtbart Lovgivningsarbejde, men en Trussel mod selve vor forfatningsmæssige Tilstand, kan man ikke her fra dette Tings Side støtte et saadant Ministerium paa den Maade, som det selv giver Fingerpeg om, at det ønsker at blive støttet for at opretholde sin Eksistens. Det var beklageligt for Underofficerernes Skyld, at de uden egen Skyld spillede denne politiske Rolle, men der var ikke noget derved at gøre, de maatte lide som alle de øvrige Interesser, der have maattet lide her i Landet under Højres Misregimente. Det var fejlagtigt, sagde det ærede Medlem, at Officererne behandlede Underofficererne inhumant. Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem selv er en overordentlig human Officer, men det ærede Medlem maa sikkert ogsaa paa den anden Maade have bragt i Erfaring i rigeligt Maal, at adskillige af hans *Kammerater*, som det hedder, have været inhumane over for deres undergivne, over for Underofficererne. Jeg nævnedes Eksempler paa denne Art af Inhumanitet, og jeg kunde nævne flere. Jeg kan nævne et Eksempel oven fra Randers, hvor det hændte i Efteraaret eller i Sommer, at en Sergent oversaa, at en af Mandskabet under en Geværøksercits ikke holdt sit Gevær paa den Maade, som det nu engang skal holdes. Saa siger Ritmesteren til ham: „Hvorfor retter De ikke den Mand? Ja for Resten kan det være det samme, for De forstaa dog ikke at rette ham, men jeg skal nok sørge for, at De lærer det.“ Da Eskadronen kom hjem, blev Sergenten kaldt frem for Officererne og Underofficererne, og der blev saa dikteret, at nu skulde han lære Eksercits, og saa stilledes han under Kommando af en Kammerat og under Tilsyn af en Premierløjtnant. Hvis det ikke er en inhuman Behandling, og hvis det ikke ganske

og aldeles kan sættes ved Siden [af det, jeg paatalte for halvandet Aar siden, at en Underofficer træder en menig paa Tærerne og gnider ham i Ansigtet med Huen, saa ved jeg ikke, hvad det skal kaldes. Det er efter min Mening to Alen af et Stykke, nemlig en Haan og Nedtrampen af det personlige, i det ene Tilfælde gaar det ud over en Underofficer, i det andet over en menig, men begge Dele vise det samme, som jeg før betegnede: Som Herren er, saa følge ham hans Svende. Saa var der Giftermaalstilladelsen. Det ærede Medlem gik ud fra, at vedkommende Sergent selvfølgelig har indvilget i den omtalte Ordning. Ja selvfølgelig, det har han, men det har han simpelt hen været nødt til, naar hans overordnede stiller det som et Vilkaar for Tilladelsen og han ønsker at gifte sig, fordi han er stærkt forlovet, som det ærede Medlem udtrykte sig. Han er saa nødt til at gaa ind under de Vilkaar, som, om de end komme i Forslagsform, i Virkeligheden er det samme som en Befaling. Jeg mener, det maa blive vedkommendes egen Sag, hvorledes han fyldestgør de Krav, som stilles med Hensyn til Besiddelsen af de fornødne Eksistensbetingelser, Betingelserne for at kunne sætte Foden under eget Bord med en Kone i Huset. Det ærede Medlem mente, at i den Alder var det faderligt og forstandigt at give disse bestemte Regler for dette Forhold. Den Alder, man gifter sig i, ligger jo i Almindelighed over 22 Aar, og saa er man dog ikke ganske Barn — medmindre netop den Opdragelsesmetode, der anvendes i Hæren, holder Barnenaturen oppe længere hos de paagældende Mænd, netop paa Grund af, at de blive behandlede som Børn.

Jeg har ikke gjort noget Forsøg paa at sætte Skel. Det er ganske morsomt, at hver Gang, jeg tager Ordet, faar jeg Skyld for at ville sætte Skel. (Afbrudelse). Ja, det var under den politiske Debat, det er rigtigt, og nu atter i Dag. Nej, jeg paapeger de Skavanker, jeg mener der er, og jeg tror, det er Vejen til at faa det Skel fjernet, som er, og som er til Skade. Det ærede Medlem sagde det ikke rent ud, men han syntes at ville erkende, indrømme, erklære, hvad skal jeg sige, at der ogsaa krævedes Sædelighedsattest af Underofficerernes forlovede i visse Tilfælde, om ikke altid. Det er i hvert Fald en Oplysning. Jeg synes ikke, det er hyggeligt, at noget saadant finder Sted, men af det ærede Medlems Udtalelser fremgik det, at